

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.960 van 29 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn, op 23 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN loco advocaat D. DUMERY en van attaché K. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U werd op 9 juni 2008 gehoord van 14u08 tot 18u05 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Albanees machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit het dorp Bardh i Madh (gemeente Fushë Kosovë). Op 2 juli 1999 diende u een eerste asielaanvraag in, samen met uw echtgenote, F.T. (...). Zonder een definitieve beslissing op uw asielaanvraag af te wachten, keerde u in december 1999 met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) vrijwillig terug naar Kosovo. U ging naar uw dorp terug en renoveerde uw woning, die tijdens het gewapend conflict was vernield. Op vraag van uw vriend, H.B. (...), die een Ashkali is, zou u in de zomer van 2004 zijn neven naar uw dorp hebben begeleid omdat zij de toestand van hun woning wilden nagaan. Uw buur, I.B. (...), zou u met S. (...) en M.B. (...) hebben gezien en u hebben gezegd dat ze dieven waren. In uw dorp ging het gerucht dat leden van de familie B. (...) tijdens de oorlog in Kosovo deelnamen aan plunderingen en brandstichting. Om die reden was de familie niet langer welkom in het

dorp. U zou zijn aangevallen door I.B. (...) maar werd geholpen door dorpsbewoners. U zou klacht hebben ingediend tegen deze bedreiging en beledigingen. I.B. (...) en zijn buurman, E.J. (...), zouden 's avonds bij u thuis zijn gekomen en u hebben bedreigd.

In de herfst van 2004 besloot u lid te worden van de "Partia Demokratika Ashkanlivë të Kosovës" (PDAK) om I.B. (...) en E.J. (...) te provoceren. U engageerde zich niet binnen de partij, maar u zou nadien uw lidmaatschap wel aan I.B. (...) hebben gemeld. In 2005 zou u opnieuw zijn bedreigd door I.B. (...). U zou een klacht hebben neergelegd bij de lokale politie van Fushë Kosovë. Intussen zou u ook zijn bedreigd door een broer van E. (...), M.J. (...). U zou ook tegen hem een klacht hebben ingediend. In juli 2006 zou u, nadat u uw Ashkali vrienden vanuit uw dorp terug had gebracht naar Fushë Kosovë, opnieuw thuis zijn geslagen door I.B. (...). U zou naar een arts en vervolgens naar de lokale politie zijn geweest om klacht in te dienen. U zou sindsdien voornamelijk bij uw zus in Lipljan hebben verbleven, waar u in de keuken van het restaurant van haar echtgenoot werkte. Uw echtgenote zou nooit hebben geweten waar u was. U zou haar immers niet van uw verblijfsplaats op de hoogte hebben gebracht uit angst dat zij haar mond zou voorbij praten. In augustus 2006 zou zij samen met jullie twee minderjarige kinderen opnieuw naar België zijn uitgeweken. Op 28 augustus 2006 vroeg uw echtgenote een tweede maal asiel aan in België. Op 5 september 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Op 20 juli 2007 nam ik inzake de asielaanvraag van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar verklaringen niet geloofwaardig bleken te zijn. Tijdens uw verblijf in Lipljan vernam u van uw vader dat men u had gezocht. In de zomer van 2007 zouden A.B. en L.G. (...) stenen naar uw woning hebben gegooid. U diende klacht in tegen hen. U besloot uiteindelijk het land te verlaten en zou rond 6 september 2007 een bus vanuit Prishtinë naar Sarajevo (Bosnië-Herzegovina) hebben genomen. In Sarajevo stapte u in een wagen van een smokkelaar, die u naar België bracht. Uw reispaspoort zou door de smokkelaar zijn ingehouden. Op 9 september 2007 kwam u in België aan en op 18 september 2007 vroeg u hier asiel aan. Een maand voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 9 juni 2008 zou een vriendin van uw echtgenote, V. (...), een convocatie op uw naam hebben doorgestuurd. Luidens deze convocatie werd u als slachtoffer opgeroepen voor gehoor. Voorts vernam u dat I.B. (...) was veroordeeld en opgesloten begin 2007. U zou van V. (...) een attest hebben toegestuurd gekregen waarin staat dat I.B. (...) werd vrijgelaten uit de gevangenis. Tevens bent u in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart uitgereikt door de Interim Administratie van de Verenigde Naties in Kosovo (UNMIK) en een medisch attest van uw arts in België, waarin wordt gesteld dat u chronische nekklachten hebt en dat u zou moeten geopereerd worden aan een lipoom in uw hals."

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van het artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Hij geeft artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève weer en gaat dieper in op de inhoud van de begrippen 'vrees' en 'gegronde' vrees voor vervolging, waarna hij verwijst naar rechtsleer.

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal "het behoren tot een sociale groep", in het bijzonder de vrees die hij heeft voor vervolging door zijn geboden hulp aan de leden van deze groep, met name de Ashkali, niet heeft onderzocht. De bestreden beslissing legt vooral de nadruk op het lid zijn van de Ashkali-partij PDAK en de mate dat hij er actief was. De bestreden beslissing minimaliseert de ernst van de feiten waar ze stelt dat de aangehaalde feiten het gemeenschappelijke niveau niet overstijgen. Daaruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat het Commissariaat-generaal de Ashkali-problematiek niet heeft onderzocht. Hij is dan ook zelf op zoek gegaan naar betrouwbare bronnen op het internet ter staving van zijn ervaringen.

2.1.2. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker citeert de artikelen 48/2 en 48/4, paragraaf 1 en 2 en geeft een samenvatting van de inhoud van de artikelen 48/3 en 49/3, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt hij niet akkoord te gaan met de verwerping van zijn

asielverzoek om de volgende redenen : Hij is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen van uit zijn persoonlijke ervaring, doch zo stelt verzoeker onder verwijzing naar de aan zijn verzoekschrift toegevoegde stukken, blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan, en in het bijzonder ten aanzien van minderheidsgroepen zoals de Ashkali.

Na de weergave van artikel 48/4 stelt verzoeker dat “conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de voorwaarden om van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te kunnen spreken één dezer zijn : overschrijding van de minimum pijndrempel; overschrijding van de wettelijke en legitieme bestraffing; bedreiging t.o.v. het leven en de fysieke integriteit”. Het hoeft dan ook geen betoog, meent verzoeker, dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en hij bijgevolg in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Bovendien dient elke asielinstantie ook de subsidiaire bescherming te controleren.

Verzoeker verwijst eveneens naar het recht op leven van artikel 2 EVRM en het verbod van foltering van artikel 3 EVRM en stelt dat zijn uitzetting artikel 3 EVRM zou schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Zijn vrees wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten, betoogt verzoeker, met name “het UNHCR van de ene en de NATO” erkennen de problematiek van de minderheden, in het bijzonder de Ashkali in Kosovo gezien zij er bijzondere initiatieven nemen ter bescherming van minderheden. Het is derhalve onverantwoord dat hij, ook gelet op zijn onberispelijk verblijf in België, naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren waar hij gediscrimineerd en bedreigd wordt. Het is dan ook in deze omstandigheden dat verzoeker ondergeschikt verzoekt om de subsidiaire bescherming.

Verder betoogt verzoeker nog dat het een schending is van zijn rechten van verdediging “zich niet dienstig te kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen”, daar deze mogelijkheid in casu verboden is.

2.1.3. In een derde middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidbeginsel en een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, de volheid van rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt, de devolutive werking en de bewijslast die bij de kandidaat-vluchteling ligt. Verzoeker kan zich niet met de bestreden beslissing verzoenen en stelt voldaan te hebben aan de bewijslast gelet op zijn omstandig, consistent en coherent relaas omtrent het gebeurde. Verweerder heeft dan ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt en de beslissing niet afdoende gemotiveerd, tevens wat betreft de subsidiaire bescherming.

Verzoeker gaat verder in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

Verzoeker stelt dat in het feitenrelaas zaken voorkomen die hij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft gezegd. Zo heeft hij immers uitdrukkelijk gesteld dat hij uit steun en sympathie voor de Ashkali en in het bijzonder voor zijn vriend’ s neven lid geworden is van de PDAK en niet om I.B. en E.J. te provoceren. Hij heeft tevens dit lidmaatschap niet aan I.B. verteld, betoogt verzoeker. De bestreden beslissing legt dan ook onterecht een verband tussen het hebben van een lidkaart bij de PDAK en de problemen die hij heeft gehad met de dorpbewoners.

Eveneens stelt de bestreden beslissing onterecht dat in de zomer van 2007 A.B. en L.G. stenen naar zijn woning hebben gegooid. Hij heeft tijdens zijn verhoor uiteengezet hoe in de zomer van 2007 tijdens zijn afwezigheid in zijn woning was ingebroken, de inboedel was vernietigd en er goederen waren verdwenen, dat zijn woning tevens bekogeld was geweest met stenen en dat in de woning kogelgaten waren aangetroffen. Hij is pas later, medio 2008, via een vriendin van zijn echtgenote, te weten gekomen dat deze feiten gepleegd waren door

I.B., die hiervoor veroordeeld is geweest, maar ondertussen uit de gevangenis is vrijgelaten. Deze feiten worden bevestigd door de convocatie die hij voorlegt. De bestreden beslissing meent ten onrechte dat wat in de convocatie staat, met name dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van een diefstal met verzwarende omstandigheden en medeplichtigheid, niet zou overeenkomen met zijn verklaringen, waar dit wel degelijk overeenkomt met zijn beschrijving van de feiten. Het Commissariaat-generaal komt tot deze verkeerde vaststelling doordat zij stukken uit zijn verhoor licht en buiten zijn context plaatst.

Waar de bestreden beslissing meent dat verzoeker elders in Kosovo terecht kan, en hiermee doelt op de periode dat hij ondergedoken bij zijn zus verbleven heeft, betoogt verzoeker dat een ondergedoken leven niet aanzien kan worden als een mogelijkheid om zich elders in Kosovo te vestigen. Tevens mag niet uit het oog verloren worden dat het slechts een half uurtje rijden is tussen Bardh I Madh en Lipljan en hij zich eigenlijk dan nog steeds in de omgeving bevindt van de problemen waarvan hij vlucht, aldus verzoeker. Bovendien is het voor hem gelet op zijn sympathieën voor de Ashkali en de PDAK niet mogelijk zijn woning in Bardh I Madh te verkopen en elders te Kosovo een nieuwe woning te kopen.

Met betrekking tot het feitenrelaas stelt verzoeker nog dat de bestreden beslissing zichzelf tegensprekt doordat ze stelt dat hij in juli 2006 bij zijn zus is gaan verblijven en hij twee jaar bij zijn zus heeft gewoond, en ook stelt dat hij in augustus 2006 naar België is uitgeweken. Het Commissariaat-generaal vergist zich echter met het dossier van zijn echtgenote die in augustus 2006 naar België is gekomen.

2.2. De Raad is van oordeel dat de drie middelen samen dienen te worden onderzocht :

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoeker geeft niet aan op welke manier artikel 2 EVRM door de bestreden beslissing zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Daarenboven doet het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 15 mei 2008, nr. 182.963). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, is de Raad van oordeel dat hij niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen: het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.5. De motivering van de aangevochten beslissing luidt als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw bewering dat de door u aangehaalde problemen (bedreigingen, slagen en verwondingen) het gevolg zouden zijn van uw hulp aan Ashkali en uw lidmaatschap bij de Ashkali-partij PDAK, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zich luidens uw verklaringen louter bij de PDAK aansloot om uw burens, I.B. (...) en E.J. (...), die zich verzetten tegen de terugkeer van de Ashkali-familie B. (...) naar uw wijk, te provoceren (gehoor CGVS p. 24 en 29). U stelde voorts geen enkele activiteit voor de PDAK te hebben gehad; u ging zelfs nooit naar vergaderingen uit desinteresse (gehoor CGVS p. 29). Uw echtgenote, F.T. (...), legde tijdens haar tweede asielaanvraag een attest van de PDAK neer waarin wordt beweerd dat u een activist van de partij bent die regelmatig partijfora met burgers of met organisaties en andere staatsinstellingen hield. Er werd echter vastgesteld dat geen bewijswaarde aan dit attest kon worden toegekend. In dit verband dient voorts opgemerkt te worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw echtgenote besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar verklaringen over uw politieke activiteiten, jullie belagers en de daaruit resulterende problemen voor uw gezin niet geloofwaardig bleken te zijn. Door deze vaststellingen komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het politieke en etnische aspect van uw problemen volledig op de helling te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient dan ook vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat de door u aangehaalde feiten (bedreigingen en slagen door enkele dorpsbewoners) het gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau zouden overstijgen. U hebt voorts niet aannemelijk gemaakt dat u om redenen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie geen hulp of bescherming kon krijgen van de in Kosovo aanwezige (lokale) autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zonder problemen alle incidenten kon melden bij de politie, die uw klachten noteerde en de betrokkenen ondervroeg (gehoorverslag CGVS p. 9-16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat enkele betrokkenen werden veroordeeld tot gevangenisstraffen (gehoor CGVS p. 9, 10, 15).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit kan blijken dat u eventuele (nieuwe) problemen met enkele dorpsgenoten niet zou kunnen vermijden door u elders in Kosovo te vestigen. U woonde immers twee jaar in Lipljan bij uw zus zonder er enig probleem te hebben gekend (gehoor CGVS p. 38). Wat betreft uw verklaring dat u elders in Kosovo niet over een woning en over werk beschikt (gehoor CGVS p. 39, 41), dient te worden opgemerkt dat deze elementen problemen van socio-economische aard zijn die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en/of de bepalingen voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteitskaart staft uw identiteit en herkomst uit Kosovo, die niet worden betwist. Het attest van vrijlating uit de gevangenis van I.B. (...) en de convocatie waarin u als slachtoffer wordt opgeroepen, bevestigen mijn vaststellingen dat u zich wel degelijk afdoende op de bescherming van uw autoriteiten kon beroepen. Overigens dient in verband met de door u neergelegde convocatie opgemerkt te worden

dat u verklaarde dat u werd opgeroepen als slachtoffer omdat uw woning met stenen werd bekogeld (gehoor CGVS p. 11). Volgens deze convocatie wordt u opgeroepen als slachtoffer inzake een overtreding van de artikelen 253 en 23 van de Strafwet van Kosovo. Deze artikelen handelen echter respectievelijk over diefstal met verzwarende omstandigheden en medeplichtigheid. Uit het door u neergelegde attest van uw arts in België blijkt ten slotte dat u lijdt aan cervicartrose en dat een lipoom aan uw hals dient te worden verwijderd. Medische problemen op zich houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.5.1. De motieven van de kwestieuze beslissing kunnen er dus op eenvoudige wijze in worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2.5.4. Waar verzoeker verwijst naar een artikel van de NATO, een Briefing Note van het UNHCR, het Jaarboek Servië 2008 van Amnesty International en een artikel van HNS, merkt de Raad op dat het louter gaat om een algemene verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal

vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties. Verzoeker betreft deze niet op zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 janurai 2007, nr.167.854). Deze rapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij “het behoren tot een sociale groep” en aldus de “Ashkali- problematiek” niet onderzocht heeft, merkt de Raad op dat het loutere feit te behoren tot een sociale groep niet afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze vrees moet immers individueel in hoofde van verzoeker worden aangetoond, hetgeen verzoeker in casu nalaat. Daarenboven blijkt dat verzoeker zelf niet van Ashkali- origine is en hij weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent zijn betrokkenheid bij de Ashkali- partij PDAK niet.

2.2.5.5. Waar verzoeker stelt dat in het feitenrelaas zaken voorkomen die hij noch bij DVZ, noch bij het Commissariaat-generaal heeft gezegd, meer bepaald met betrekking tot de reden van zijn lidmaatschap van de PDAK en de wetenschap hiervan van I.B., merkt de Raad op dat verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd, doch dient hij deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich echter *in casu* tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stelt verder vast dat desbetreffende betwiste vaststellingen van de verwerende partij steun vinden in het administratief dossier. Zo blijkt dat verzoeker meermaals gevraagd werd naar de reden van zijn lidmaatschap, waarop hij stevast antwoordde dat dit was om I.B. en E.J. te provoceren : *“Waarom per se lid geworden en niet gewoon geholpen? Gewoon, ik wilde I. (...) enzo ermee de ogen uitsteken, ze uitdagen.”* (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 24); *“Maar waarom dan lid geworden van deze partij? Ik wilde gewoon E. en I. (...) pesten en uitdagen en woest maken.”* (*ibid*, p. 29); *“Wat interesseerde u eigenlijk in deze partij? Enkel lidkaart krijgen omdat ik woest was op I. en E. (...).”* (*ibid*, p. 42). Tevens blijkt duidelijk dat verzoeker zelf aan I. vertelde dat hij lid geworden was van de PDAK : *“Dus u zei aan I. (...) dat u lid was geworden van PDAK? Ja zeker.”* (*ibid*, p. 24). Verzoeker maakt het aldus niet aannemelijk dat de in het verzoekschrift aangehaalde vaststellingen hun oorzaak vinden in een niet correcte vertaling van zijn relaas. Waar verzoeker nog stelt dat er onterecht door verwerende partij een verband gelegd wordt tussen zijn lidmaatschap bij de PDAK en zijn problemen met I. en E., stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor zelf verklaarde dat er een mogelijk verband was (*ibid*, p. 42) . Aldus vindt verzoekers argument geen steun in het administratief dossier.

Met betrekking tot verzoekers stelling dat de verwerende partij ten onrechte meent dat wat in de convocatie staat niet zou overeenkomen met zijn verklaringen, herhaalt de Raad dat verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd, doch hij deze beweringen evenwel dient te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, hetgeen verzoeker wederom nalaat te doen. De Raad stelt vast dat desbetreffende vaststellingen van de verwerende partij steun vinden in het administratief dossier (*ibid*, p. 11) en verzoekers verklaring dat *“Er werden stenen tegen mijn woning gegooid, ik heb er klacht tegen ingediend en werd nu opgeroepen om te getuigen”* niet overeenstemt met het feit dat in de convocatie melding wordt gemaakt van de artikelen 253 en 23 van het Kosovaarse Strafwetboek, die handelen over diefstal met verzwarende omstandigheid en medeplichtigheid, hetgeen aldus niet het gooien met stenen betreft, zoals verzoeker tijdens zijn gehoor bij de verwerende partij verklaarde. Verzoeker slaagt er aldus niet in desbetreffend motief te weerleggen.

Verzoeker betoogt nog dat het Commissariaat-generaal zich vergist met het dossier van zijn echtgenote waar het in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker in augustus 2006 naar België is gekomen, hetgeen tegenstrijdig is met de vaststelling dat verzoeker twee jaar bij zijn zus gewoond heeft. De Raad stelt desbetreffend vast dat verzoekers argument feitelijke grondslag mist. De verwerende partij maakt immers in het feitenrelaas een duidelijk onderscheid tussen het vertrek van verzoekers echtgenote naar België in augustus 2006 en

verzoekers verblijf bij zijn zus in Lipljan in 2006 en 2007 en diens vertrek naar België rond 6 september 2007. Er is aldus geen sprake van een foutieve weergave van desbetreffende feiten in de bestreden beslissing.

2.2.5.6. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wenst de Raad verzoeker erop te wijzen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat verzoeker, die tijdens zijn verhoor verklaarde geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 39) en verklaarde buiten I. en E. niets te vrezen (*ibid*, p. 40), geenszins aantoonde dat hij zich niet op de bescherming kon beroepen van de autoriteiten van zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij elke keer hij problemen had ondervonden klacht heeft kunnen neerleggen en dat deze zonder problemen werden genoteerd. Bovendien blijkt zelfs dat enkele van de betrokkenen veroordeeld zijn tot gevangenisstraffen. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij – indien hij weer problemen zou ondervinden – opnieuw klacht tegen deze personen zou kunnen indienen en “*ze zelfs terug kan (...) laten opsluiten*” (*ibid*, p. 40).

Verzoekers verklaring dat de autoriteiten ‘niets doen’ is, gelet op de vastgestelde veroordeling van een betrokkene, aldus een blote bewering die niet van aard is om het ontbreken van nationale bescherming aan te tonen.

Uit het voorgaande volgt dat niet is aangetoond dat er enig verband zou zijn met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals overgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt hieruit ook dat niet is aangetoond dat verzoeker niet kon rekenen op de plaatselijke autoriteiten terwijl ook voor de toekenning van de subsidiaire bescherming moet worden aangetoond dat de betrokkene zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan stellen.

2.2.5.7. Ten slotte is verzoeker de mening toegedaan dat zijn ondergedoken verblijf bij zijn zus in Lipljan niet als een intern vluchtalternatief beschouwd kan worden mede gelet op het feit dat dit slechts op een half uurtje rijden van Bardh I Madh is en het voor hem onmogelijk is elders in Kosovo een woning te kopen.

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zijn problemen het lokale niveau zouden overstijgen en hij zich bijgevolg niet in een ander deel van Kosovo zou kunnen vestigen om eventuele problemen met enkele dorpsgenoten te vermijden. Dit klemde des te meer nu verzoeker zelf verklaarde gedurende twee jaar bij zijn zus te hebben gewoond en aldaar geen problemen te hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 38). Verzoekers argument dat hij geen woning kan kopen omwille van zijn sympathieën voor de Ashkali is dan ook een loutere bewering welke geen afbreuk doet aan de motieven in de bestreden beslissing.

2.2.5.8. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is in principe niet voldoende. De aanvrager dient de link te leggen

tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie, waarbij de persoonlijke invulling minder zwaar weegt voor subgrond c) (RvS 29 november 2007, nr. 177.396).

Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Ashkali in Kosovo zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus toont verzoeker niet aan dat er thans in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan worden aangenomen.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de drie middelen niet kunnen worden aangenomen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die door verzoeker, mede gelet op het gegeven dat hij een aantal van de motieven ongemoeid heeft gelaten, niet worden weerlegd. Een manifeste beoordelingsfout is niet aangetoond. Verzoeker toont derhalve niet aan dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Zijn onberispelijk verblijf in België heeft geen uitstaans met de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en kan aldus geen afbreuk doen aan het hiervoor gestelde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 oktober 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

J. BIEBAUT.